

KO

2021. dekanváltási különszám

Sziasztok!

Hosszú idő elteltével a Kar ismét egy kiemelt esemény elé néz a dékánválasztással. Ennek apropóján idén újra megjelent a Kari Papír dékánválasztási különszáma, amellyel remélhetőleg közelebbről megismerhetitek a Kar felépítését, működését is.

Dr. habil. Alföldi György DLA dékáni ciklusa utolsó félévében vagyunk. A dékáni feladatkörre március végéig lehetett pályázni, és a május 26-i Kari Tanács tárgyalja a dékán személyét a következő négyéves időszakra. Bár a jelenlegi járványhelyzet nem teszi lehetővé az aktívabb személyes kommunikációt, mégis szeretnénk, hogy a folyamatba minél nagyobb betekintést nyerjeteek, így a következő időszakban Ti is aktívan követhetitek a dékánválasztás folyamatát. A közeljövőben további tájékoztatókkal fogunk hírt adni a fejleményekről.

Remélem, a következő oldalak segítenek abban, hogy ebben a kiemelten fontos kérdésben minél többen véleményt formáljatok, és egyetemi éveitek során a Kar történéseit megismerjétek, részesei legyetek a döntéseknek.

Macsek Kata
BME ÉPK HK
elnök

Köszöntő és tartalom

2

Mit csinál a dékán?

3

Interjú Alföldi Györggyel

5

A dékán válaszol

18

Dékán-idővonal

22

KARI PAPIR

Az Építészmérnöki Kar Hallgatói
Képviselő Hivatalos Lapja.

2021. május

Dékánválasztási különszám

Felelős kiadó:
Budapesti Műszaki és
Gazdaságtudományi Egyetem

Felelős szerkesztő:
Macsek Kata
Csábi Eszter Zsófia

Főszerkesztő:
Böröndy Júlia

Szerkesztők:
Böröndy Júlia
Fehér Ákos
Nagy Klaudia

Borító és grafika:
Nagy Klaudia

Tördelőszerkesztő:
Fehér Ákos
Nagy Klaudia

Közreműködött:
BME ÉPK HK

@karipapir

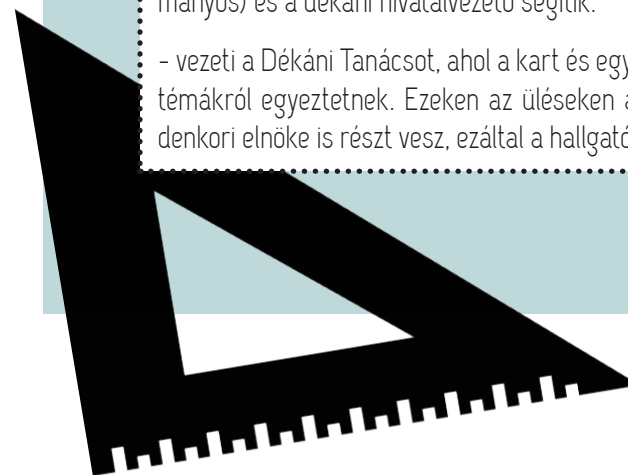
fb.me/karipapir

Mit csinál a dékán?

A dékánt mindenki látta már. Az évnyitón, a Gólyabálon és a diplomaosztón, szebb napokon a folyosón is találkozhattunk vele. Azonban kevesen jártunk az irodájában, többnyire fogalmunk sincs, hogy pontosan mi is történik a zárt ajtók mögött, ezért összegyűjtöttük, mi mindennel foglalkozik a Kar első embere.

A dékán...

- képviseli a rektor és a kancellár átruházott hatáskörében az egyetemet és kart.
- irányítja és ellenőrzi karunk tizenegy tanszékét.
- kari ügyekben kötelezettségvállalási joggal rendelkezik; így például az ő vállát terhelik a rendelkezésre álló pénzügyi kereteket érintő problémák.
- készíti elő és vezeti le a Kari Tanácsot.
- munkáját a dékánhelyettesek (oktatási, nemzetközi, gazdasági, tudományos) és a dékáni hivatalvezető segítik.
- vezeti a Dékáni Tanácsot, ahol a kart és egyetemet érintő legfontosabb témákról egyeztetnek. Ezeken az üléseken a Hallgatói Képviselő Hivatal elnöke is részt vesz, ezáltal a hallgatók érdekei is képviseltetnek.

A dékánválasztás fontos időpontjai:

március 31. - pályázatok beérkezésének határideje

május 26. - a Kari tanács elbírálja a pályázatokat

augusztus 1. - az új dékáni ciklus kezdete

Hogyan lesz valaki dékán?

A dékáni pályázat leadása szigorú szabályokhoz kötött. A pályázónak legalább docens vagy főmunkatárs fokozattal kell rendelkeznie.

A beérkezett pályázatokat előzetesen egy véleményező bizottság értékeli, majd a Kari Tanács több beérkezett pályázat esetén sorrendet állít fel - hasonlóképpen a tanszékvezetők megválasztási módjához.

Olyan az esetben, amikor egyetlen pályázó van, a Kari Tanács a pályázat támogattságáról dönt. A Kari Tanács szavazati joggal rendelkező tagjainak negyedét - kilenc hallgatót - a Hallgatói Képviselőt delegálja - így a hallgatók véleményét és érdekeit képviselve ők is részt vesznek a dékánválasztás eljárásában.

A végső döntést azonban nem Kari Tanács hozza meg a dékán személyét illetően: a Nemzeti Felsőoktatásról szóló Törvény (NFTV) és a BME Humánpolitikai Szabályzata alapján a rektor nevezi ki.

Interjú Alföldi Györggyel

Ez a második dékáni pályázata, bizonyára rengeteg tanulsággal szolgált az előző ciklus. Ha egy megvalósult és egy megghiúsult tervet kellene megneveznie, mit emelne ki?

Az első időszak tapasztalatai számomra... Hihetetlenül gyorsan eltelt ez a három év. A járvány mellett illene megemlítenünk a BME-nek azt az erős gazdasági átalakulását, ami jelenleg is zajlik. Ez temérdek új helyzetet teremtett a karok számára, sőt tanszékek számára is, melyekkel annak idején nem számoltunk. Viszont, ami az előző időszaknak egy fontos tapasztalata, hogy a Műegyetemen a mi karunk egyedülállóan növekszik, mind a hallgatói érdeklődés, mind a felvételi ponthatárok szempontjából. Ami különösen nehéz volt számomra, hogy hiába alakítottunk ki a covid előtti évben közös stratégiát, a közös megoldásokat nem tudtuk alkalmazni a továbblépéshez és a részletek kidolgozásához.

Ez a három év alapvetően gyorsan telt volna el, vagy ebben nagy része volt a járványnak?

Úgy gondolom, hogy a Covid méginkább összetömörítette az előző ciklust. Alapvetően is kevés ez a három év, amit még nehezkesebbé tett az egymás

forrás: epitesz.bme.hu

közötti - akár oktató-hallgató, akár oktató-oktató közötti - közlekedés. Ez főleg internetes csatornákon és a közösségi média felületein tudott megvalósulni - ennek minden előnyével és hátrányával. Előny, hogy egy-egy e-mailbe, posztba mindent beleírhatunk; ám ez a gyengéje is. A viták írásbeli szócsatává válnak, nem tudnak rendeződni azzal, hogy egymás szemébe nézünk. Munkámban közösségi tervezéssel foglalkozom, így találkozások létrejöttét már önmagában előrelépésnek tartom. Jelen helyzetben erről szó sem lehetett. Energiáink egy részét arra kellett fordítanunk, hogyan tudjuk ebből az új helyzetből a legjobbat kihozni, stb. Ez részemről is nagyon sok energiát emésztett el, és bevallom mindez után már nem volt erőm azzal foglalkozni, hogy ha visszajövünk, mi lesz másképp.

Sok olyan terv is volt, ami a K épület újrabootolását is magába foglalta volna, de ez mind kudarcba fulladt. Ezért is lehetett, hogy ez egy jóval rövidebb időszaknak tűnt.

Mi motiválta, hogy ismét leadja a dékáni pályázatot?

Nem a pályázat leadásában, hanem annak megírásában volt a motiváció. Úgy éreztem, hogy tartozom ezzel a saját három évemnek, a Kar három évének. Hiszen egy dékán valamiféle módon egy köztes szereplő. Kívülről néha egy császárnak tűnik, de belülről valójában az a feladata, hogy megtalálja a közös értékeket a rendszerben. Néha nagyon nehezen veszik észre, hogy egy alku során kialakított megoldásban mekkora szerepet vállal a dékán. A motivációm tehát az volt, hogy a tapasztalataim ne menjenek kárba. Arra számítottam, hogy több pályázó lesz, a dékáni pályázat pedig a programok versenyé.

Csalódásnak éli meg, hogy ön az egyetlen pályázó?

A kar szempontjából szerencsésebb lett volna, ha több pályázó indul. Sokkal jobban lehet érvelni, megoldásokat összevetni több pályázat esetén. Most így

egyszerűnek látszik, hogy egyedül adtam le, de még a tanszékek és a hallgatóság bizalmát el kell nyernem. Úgy gondolom, hogy május 26-ának (a dékánválasztás napja) nagy jelentősége lesz. Ha sikerül a többséget magam mögé állítani, akkor bizalommal tekinthetek a jövőbe.

A pályázatom mellé továbbá készül egy előterjesztés: végigmentem a doktori iskolákon, a tanszékeken, tárgyaltam a nem oktató alkalmazottakkal, a hallgatói önkormányzattal (nagyon szeretnék majd részt venni egy nyílt hallgatói fórumon is), és ezen beszélgetések

„a legnagyobb gyengeségünk, hogy nem egy nagy karban, hanem egy nagyra nőtt kis karban gondolkodunk”

nyomán sok új gondolat, ötlet szabadult még fel. Az előterjesztés célja, hogy ezeket bemutassam.

Miben látja a műegyetemi építészképzés legnagyobb gyengeségeit, erősségeit?

Szerintem az a legnagyobb gyengeségünk, hogy nem egy nagy karban, hanem egy nagyra nőtt kis karban gondolkodunk. Ha szétnézünk hazánkban, azt látjuk, hogy a többi építészképző kar jóval kisebb létszámmal működik, ami miatt könnyebben tudnak homogén képzést nyújtani (példaképp Győrt vagy Debrecent tudnám említeni). Mi azonban máshogy működünk: évente kétszázötven-háromszáz hallgatóval indulunk, tehát

elmondható, hogy egy nagy kar vagyunk. Itt egy a kisváros-nagyváros dilemmához hasonló helyzet áll fenn. A kisvárosi életmód könnyen személyre szabottá tud válni. A nagyvárosban viszont sokfajta igény, érték és út jelenik meg. Magam részéről nagyvárosi gondolkodású vagyok; számomra elképesztően fontos az egymás mellett megjeleníthető utaknak a lehetősége. A nagyváros előnye, hogy sokszínű. Az ember az utcán sétálva más-más dolgokba ütközik, ha különböző irányokba indul el. Ez lehetne az erősségünk: sokfajta hallgatói érdeklődésre, igényre sokfajta lehetőséget tudnánk felmutatni. A mai világban ez tudná igazán rezilienssé, erőssé tenni a Kart.

Ez volna minden probléma gyökere?

Véleményem szerint nagyon fontos az út. Az úton haladva folyamatosan érnek hatások, melyekhez folyamatosan alkalmazkodni kell. Emiatt én olyan megoldásokban gondolkodom, amik meg tudják mutatni, hogy a Kar változásra képes. Karunk egyik fő előnye és kihívása az építészmérnökség maga. A mi képzésünkhöz hasonló nem létezik máshol a világban. Emiatt nincsenek referencia-pontok, nehezen találjuk meg a helyünket. Nézzük a zürichi vagy a delfti képzést, vagy nézzük bármelyik nivós nyugat-európai egyetemet, és sok olyan adottságot találunk, amely nálunk nincs meg.

forrás: fb.com/bmeepitesz

Ez két irányból hat ránk: egyrészt elbizonytalanít, feltételezzük, hogy mi mégsem vagyunk elég jók, másrészt rájövünk, hogy mi mások vagyunk, és ezért más irányba haladunk. Ez viszont a teljesítménymérésünk gátjává válik. Ha nem tudjuk elhelyezni magunkat a nemzetközi versenyben, akkor megnehezítjük a saját sorsunkat.

Beszéltünk a kisvárosi létről, ahol mindennek megvan a helye, és a legtöbb dolog a helyén is marad – szemben a nagyvárosi léttel, ahol minden mozog. Az állandó változásnak kéne megtalálnunk a helyét és rendszerét.

A tanszékek állítják, hogy az ő diszciplínájukban hiányok vannak, azonban ha ezeket összesítenénk, a képzés nem öt évig tartana, hanem hét-nyolc évig. Erre nincs mód. Ezért is gondolom, hogy módszertani változásokra van szükség. Ezek előkészítésénél az a legnehezebb, hogy az egyes tanszékek legyenek képesek fogalmazni a saját hibáikat, hiányosságait. Szükség lenne a bizalomra, hogy a tanszékek meg merjék tenni az első lépést, mert hisznek benne,

hogy a következők is követik őket. Egyelőre az első lépések körül zajlik a vita.

A pályázatában említi a hallgatói kimenet mérést. Gondolja, hogy ez további előnyököt és hátrányokat tudna feltárni?

Hatalmas reményeket fűzök hozzá.

A hallgatói kimeneti mérést össze kellene építenünk az oktatói teljesítménymérés-

sel, hiszen a kettő együtt értelmezhető. A kimenet-mérés azért fontos, mert nemzetközi viszonylatban is ezt értékelik: hogy a kikerülő hallgatók az adott fizetési, vagy életmód-

környezetben a medián alá, vagy fölé kerülnek állásukkal; hogy milyen könnyen találnak a neves építészirodákban állást. Feltérképezi azt is, hogy milyen az adaptációs képessége a hallgatónak, hogy milyen könnyen tanul bele a munkájába, mennyire tud alkalmazkodni a változásokhoz; hogy új kérdés esetén mennyire tud támaszkodni a kapott képzésére. Az oktatáskutatók szerint a 21. században azért tanulunk, hogy utána egyre többet tanulhassunk. Szerintem ennek kéne megfelelnünk, ezért

tartom fontosnak a mérést.

Azt tudjuk monitorozni, hogy milyen hallgatók érkeznek ide, pl érettségi pontszámok alapján. Ha a kettőt össze tudnánk hangolni, és tudnánk értékelni, hogyan hat az oktatói teljesítmény a hozott képességekre, akkor meg tudnánk végre mondani, hogy milyen képzésnek, módszertannak vannak sikeres hatásai. Ez nem egy darab felmérésről szól, hanem

„Az MSc képzésünk jelenleg a szétvágtott ötéves képzés felsőbb éveit tartalmazza, és szinte csak a mi BSc képzésünket lehet hozzá bemenetként használni. Ez nagyon sok kompromisszummal jár, és érezhető is, hogy az érdeklődés itt a leggyengébb: a 70 helyünkre alig tudunk felvenni 30-40 hallgatót.”

folyamatosan indikátorozunk és paramétereznünk kell a rendszert. Ennek segítségével oktatói teljesítménymérést is tudnánk végezni, melynek terén egyelőre csak az akadémiai mérések

állnak rendelkezésre – melyek alapján mind a DLA, mind a PhD jól működik. Ezek azonban elsősorban az akadémiai előmenetel szempontjából érdekesekek, de nem látjuk, hogy a Kar szempontjából mik a sikerfaktorerok.

Ezen a téren az OHV kérdőívek mennyire jelentenek segítséget?

Úgy gondolom, nagy segítséget nyújt. 2019-ben felvettük az kapcsolatot az OHV-ekkel, és beláttuk, hogy jelenleg az Építésmérnöki Kar mérése nem egészen pontos, hiszen nagyon sok a kislétszámú csoportos óra. Ezért abban állapotunk meg, hogy ha nekünk sikerül kidolgoznunk egy mérési rendszert, akkor ők azt beépítik az OHV-ba. A nagy létszámú képzések rangsora megbízható eredményt mutat.

Nemzetközi viszonylatban kevés az olyan intézmény, ahol egyszerre megtalálható osztatlan és az BSc-MSc építésmérnöki képzés egymással párhuzamosan. Mi állhat ennek hátterében?

A Bolognai rendszer bevezetésekor az EU engedélyezte, hogy néhány képzés megmaradjon a hagyományos ötéves formában, de kötelező volt létre-

hozni mellette a Bolognai rendszernek megfelelő alap- és mesterképzési szakokat. Az ÉPK-nak ezt sikerült kiharcolnia. Én úgy tekintek jelenleg az osztatlan képzési szakra, mint egy repülőgépanyahajóra. Ebben rejlik a fő erősségünk, ide összpontosulnak főként az energiáink. Amikor kint van a vizen, nagyon jól teljesít, de nehezen navigál, ahogyan az osztatlan képzést is nagyon nehéz megváltoztatni. A BSc, MSc képzések – akár az öt követő kis hajók, amik még kiteszik a flottát – könnyebben navigálhatók, sokkal jobban és gyorsabban látszanak a változások rajtuk. Jobban lehet őket kísérleti jelleggel használni.

A felvételi statisztikák alapján évről évre népszerűsödik a BSc képzés az osztatlan mellett. Miben látja ennek sikerét?

Ez sok mindennel van összefüggésben. A hallgatók jelzik, hogy az ötéves képzés iránti bizalomban benne van, hogy a szülők, családok, srácok egy lépésben jutnak mesterdiplomához. Ez egy jobban átlátható világ, ami az osztatlan képzés előnye. Azonban az is látszik, hogy az hat és fél év most az átlagos elvégzési ideje. A BSc képzésben két dolog figyelhető meg: ez egy gyorsabban elvégezhető, nemzetközi viszonylatban is értelmezhető szint, bármikor lehet hozzá mesterképzési diplomát Nyugat-Európában vagy Amerikában csinálni. Ez lehet egy ugródeszka. A hallgatóim közül, akik BSc-n

végeztek, többen nagyon rangos egyetemekre kerültek be.

Magyarországon is egyre több MSc-képzés jön létre: ha valaki nem biztos benne, hogy építésmérnök szeretne lenni, el tud indulni több irányba. Biztosan közreműködött a népszerűsítésben, hogy az eredetileg négyéves képzést Molnár Csaba dékán úr idejében 3,5 évre módosítottuk.

Idén osztatlan esetében 190 helyre 340 felvételiző adta be a jelentkezését, a BSc-nél 90 helyre 300-an.

Két új mesterképzés bevezetéséről is szó esik a pályázatában, Építőművész MA-ról és Településmérnök MSc-ről. Mik a fő elképzelései ezekkel kapcsolatban?

2015-ben a Minisztérium elsöpörte öt MSc képzésünket, ami abban a formában lehet, hogy tényleg nem volt ideális, viszont legalább nagyon színes MSc-kínálattal rendelkezünk. Ezeket összesítve előállt az mai állapot, mikor egy kétéves képzésbe öt-hatféle specializáció van beleszűfolva. Rögtön látszott, hogy ez könnyen szétforgácsolhatja az adott képzés kereteit.

Az MSc képzésünk jelenleg a szétvágott ötéves képzés felsőbb éveit tartalmazza, és szinte csak a mi BSc képzésünket lehet hozzá bemenetként használni. Ez nagyon

sok kompromisszummal jár, és érezhető is, hogy az érdeklődés itt a leggyengébb: a 70 helyünkre alig tudunk felvenni 30-40 hallgatót. Ha megnézzük a nemzetközi gyakorlatot, ott az MSc képzések többnyire

„Be kell látnunk, hogy a megismerésnek számos útja van, valaki a részletek felől, míg mások a nagy egész felől közelítenek.”

speciális képzések, amit a mi MSc képzésünk - szerintem - nem tud.

A településmérnök-képzés egy már megalapított képzés, aminek az elindításával kapcsolatban a Kar döntött is még 2018-ban. Van szakfelelős hozzá, és tárgyaltunk már öt másik karral, hiszen a város és város-tervezés nem pusztán építészet - ezért a településmérnök MSc-t egyfajta BME-szövetségként kell elképzelni, aminek az Urbanisztika Tanszék a mentora. A képzés tényleges elindításához már csak

forrás: fb.com/bmeepitesz

egy kérelem beadására lenne szükség. Előnye, hogy jóval szélesebb bemenetet biztosít: mérnöki és humán diplomákkal is lehet rá jelentkezni; viszont ebben az esetben az építésmérnök MSc-ből érdemes lenne kivonni a városstervezés specializációt.

A másik, az MA képzés, ami nagyon régóta beszédtema a Karon. Ennek esetében szintén egy megalapított szakról van szó, amihez a kapacitásaink is megvannak - elég,

ha arra gondolunk, hogy a Rajzi Tanszékhez fogható tanszék nincs más építőművész-képző helyeken. Az MA képzés reagálni tudna a belsőépítészeti irányokra, és a hallgatók körében nagyon népszerű látványtervezésre is.

Végül, a megmaradó építésmérnök MSc-t egy szerkezeti irányra lenne érdemes átprofilozni. Erre remek példák vannak külföldön, akár ha Aachen Egyetemre gondolunk, ahol structural engineer típusú, de az építészethez közel álló képzések zajlanak.

Az így létrejövő mesterképzésekkel szélesebb körű bemenetet és többféle kimenetet tudnánk biztosítani.

Pályázatában több reformot is megfogalmaz az osztatlan képzésre vonatkozóan, például a humán tárgyak hangsúlyosabb megjelenését, több specializációt, képzésen belül több szakaszt. Mindezek eredménye képp milyen lesz az az építésmérnök, aki kikerül a „jövő osztatlan képzéséről”?

„meg kell neveznünk a humán szférát, és el kell kezdenünk vagy speciálisan tárgyakba fejteni, vagy minden tárgyban megjeleníteni azt - úgy, mint ahogy a fenntarthatósággal is tennünk kellene.”

A változás összességében elég nagy, így érdemes szeletekben haladnunk. Úgy gondolom, amennyi specializációt a Kar meg tud fogalmazni és el

tud indítani, annyi legyen. Ez a jelenlegi képzésben lévőknek is új kapukat nyitna meg, és 2022-től akár be is tudnánk vezetni. Az előkészületeit már idén tavasszal megtettük: meghoztuk a döntést a sorbaállítás eltörléséről és arról, hogy minden tanszék írhat ki komplex tervezést és diplomát.

A hallgatók valahol a másodév körül kezdenek szembesülni korlátaikkal és lehetőségeikkel. Ekkor elérkezik a szigorlatok ideje, ami alaposan nivellálja a hallgatót: valaki gyorsan átugorja az akadályokat és halad tovább, mások megakadnak - ezen a ponton szétszakadnak az órarendek, párhuzamosan rengeteg megoldást kell kezelni, ami maga a kreditrendszer lényege, hogy sokféleképp át lehessen jutni az akadálypályán.

A mesterképzésekről további információkat találtak a Dékán válaszol című írásunkban

Ebben a kritikus másodév körül bekövetkező időszakban szükséges lenne egy hosszabb átmeneti intervallum, ahol a hallgatók tudnak úgy is dönteni, hogy a hátrányaikat próbálják ledolgozni, és úgy is, hogy haladnak tovább előre.

A viták jelentős része amiatt folyik, hogy vannak tanszékek, akik a képzés kezdetétől a szabad alkotást támogatják, és vannak olyanok, akik a kötelező irányok mellett érvelnek. Én azt gondolom, az igazság a kettő között van. Be kell látnunk, hogy a megismerésnek számos útja van, valaki a részletek felől, míg mások a nagy egész felől közelítenek. Az átmeneti időszak nagyon jól tudná kezelni ezeket az eltérő hallgatói utakat és képességeket.

Jól értem, hogy az előtanulmányi rend lazább lenne ebben a közbenső szakaszban?

A bátor vízióm az, hogy nem lenne. Az első két év akár visszamehetne egy tanköri verzióba, erősítve az egymás közti kötelekeket, és ha a hallgatók már érzik a helyüket és kapacitásaikat, utána ezek szívódnának át a műtermek irányába. A középső szakaszban kötvál tárgyak kapnának helyet - szintén külföldi modell alapján. Itt azt mondanánk ki, melyik tárgycsoportból mennyit kell felvenni, nem pedig azt, melyik tárgy melyikre épül.

Emellett a rendszer mellett a tanszékek leterheltsége is egyenletes tudna maradni.

És hogyan érdemes elképzelnünk a pályázatban említett humán tárgyak megjelenését?

A munakerőpiacon elvárják tőlünk, hogy olyan munkakerőt képezzünk, aki egy csapásra beilleszkedik. A humán vonal beemelésével a célunk, hogy a hallgatók kapjanak elég támogatást ahhoz, hogyha végeznek, lelkileg és mentálisan is tudják kezelni az adaptációs helyzeteket. A képzésben több kreditnek nincs hely, azonban meg kell neveznünk a humán szférát, és el kell kezdenünk vagy speciálisan tárgyakba fejteni, vagy minden tárgyban megjeleníteni azt - úgy, mint ahogy a fenntarthatósággal is tennünk kellene.

Pályázatában említi, hogy oktatásmódszertani változásokra szüksége a Karnak, az elvégzendő tárgyak számát csökkenteni kell. Ez egyes meglévő tárgyak „eltűnését” vagy összeolvadását jelentené, esetleg merőben új tantárgyakat?

A tárgyak feladása a tanszékek feladata, és ezt komolyan gondolom. Én a pályázatomban annyit írtam, hogy megintcsak több tízeves hallgatói vágy, hogy a heti

leterhelés csökkenjen. A Kar mindig nekivág ennek, és valóban ezek lennének a megoldások, amit Ön is mondott.

Látszik ugyanakkor a világban zajló oktatásmódszertani változásokból, hogy immáron nem csak a tudásátadás a mi dolgunk, hanem egyre inkább a döntések meghozatala a tudáshasználattal vagy a tudás megosztásával kapcsolatban, valamint az, hogy támpontokat adjunk, amik által Önök „Ki kell találni a műterem huszonegyedik századi verzióját” tudnak válaszolni az interneten fellelhető források közül. A nemzetközi anyagok azt mondják mind, hogy nem lehet pandémia után ugyanúgy visszajönni, ahogyan előtte kezdtük. Legalább 10 évet lódult előre a felsőoktatás a világon, akár a digitalizálás, akár a tudásmegosztás irányába - írják a szakértők. Elindult egy elképesztő változás: velem egyidős és nálam még idősebb kollégák kezdik egész jó színvonalon használni az internetet. Rengeteget tanulunk Önöktől. Minden erőnkkel azon küzdünk, hogy visszamenjünk az egyetemre, és a személyes jelenletre épülő oktatás létrejöhön, de a változások elkerülhetetlenek. A Kar tanszékeinek dolgozniuk kell azon, hogy hogyan őrizzük meg az eredményeit a digitális oktatásnak, hogyan tudjuk segíteni ezzel a személyes jelenletre épülő oktatást.

Minden szakirodalom azt mondja, hogy a lexikális, közvetlen tudásátadásra épülő oktatást fel kell váltania, és fel is fogja

váltani a szemléletalapú és gondolkodásalapú oktatás, hiszen egyre nő a tudás mennyisége. Muszáj olyan változtatásokat eszközölnünk, amik ezt kezelik.

Milyen reményeket fűz az Occupy55 hallgatói megmozduláshoz?

Fontos szerintem, hogy minél több tanuló minél tovább tudjon bent maradni az egyetemen. Valahol a tanszékek vezényelnek műterem, másol pedig a hallgatói öntevékenység, de a törekvés ugyanaz: egy 0-24-es bentmaradás. Én ezt megvalósíthatónak látom.

Erre esetleg léteznek hazai vagy nemzetközi példák?

Például a győri egyetemnek a műterme az ilyen. A trafóházból átépített építészkar egyik szintje műteremként működik - de ugye ez a korábban is említett kis egyetem szindróma. Egy nagyobb egyetemnél biztosan másképp kell kialakítani. Korábban két-három műterem működött a Műegyetemen, egyik ott, ahol most a Rajzi Tanszék van, ami egy hallgatói öntevékeny műterem volt, és egy másik volt a város műterem. Akkor is megvoltak ennek a gyakorlati - habár még mint oktatási felület, nem jelent meg, viszont a tanszék borzasztóan támogatta. Külföldön szerintem ez még erősebb.

forrás: fb.com/bmeepitesz

Miért tűnhettek el a műtermek?

Rendszerbe sosem voltak illesztve, nem voltak standardizálva. A rendszerváltás után nagy belső változások zajlottak le az egyetemen belül. Egyre több hallgató lett, egyre több felületet kellett megnyitni az oktatás céljára. Ebben látom, hogy miért nem épült tovább a műtermi világ.

A műterem az oktatókkal való kommunikáció tere is lenne?

Nem egy bújtatott kollégiumot akarunk fejleszteni, hanem egy közös felületet. Ha a műteremben szabad közös alkotás folyik, akkor oktatóként én is tudok ott tovább dolgozni, ezzel kvázi példát is mutatok a hallgatóknak. Akár egy-egy ügyfelemet is odahívom, akár tudok ott tárgyalni. A hallgatók azonnal tudnak tőlem kérdezni.

Ki kell találni a műterem huszonegyedik századi verzióját. Sokat gondolkodunk Molnár Csabával arról, hogy a Rajzi Tanszék eszközállományának segítségével hogyan tudna egy kari makettműhely kialakulni. Az ilyen a helyiségek tudnák biztosítani, hogy a Kar hallgatói egyre több időt töltsenek a saját térben. Próbáltam elérni, hadd fesse minden tanszék más színűre az ajtaját. Szerettem volna behozni a színeket az épületbe, hogy a katonás, reálgimnázium-hangulatú folyosókat szabadabb egyetemi atmoszférájúra cseréljem. Idén nagy valószínűséggel sikerülni fog a megfelelő wifi-hálózat kialakítása is, ezzel rendelkezésünkre áll majd minden a műtermek létrejöttéhez.

Mely elemeit tartaná meg az online oktatásnak?

Igényeket próbáltam megfogalmazni, nem konkrét megoldásokat. Úgy hiszem, hogy szükséges a tudásfejlesztéssel kapcsolatos munkacsoport létrejötte, amit külső pedagógus szakértő, valamint tanszéki kollégák alkotnak. A személyes, jelenléti oktatás nem épülhet arra, hogy mindent elve-

tünk, amit a digitális világ magával hozott. Ez nem is lenne valós, hiszen internettel, számítógépekkel dolgozunk. A nagy egyetemek komplett tantárgyakat tesznek közzé online, ezek jó minőségűek; az OpenUniversity foglalkozik a legrégebb óta e-learninggel. Már rég megdőlt, hogy csak jelenléte épülő oktatások lehetnek jók minőségbiztosítási szempontból. Mára egy nagyon érdekes oktatási tér alakult ki, és ennek ki kell használnunk az előnyeit, hogy fejlődni tudjunk. A digitális tudástár tartalommal való feltöltése már a pandémia előtt elindult. A cél ezzel az volt, hogy ne szétforgácsolt tanszéki honlapokon jelenjenek meg ezek a tananyagok, hanem egy egységes felületen. Ehhez a tanszékek segítsége is szükséges, hogy jól tudjuk megítélni, mely tárgyak folytathatók online.

Maga a tény, hogy a karon rengeteg elismert építész és fokozattal rendelkező oktató tanít, tekinthető-e minőségbiztosításnak, vagy szükség lehet esetleg további, belső képzésekre is?

A tréningeken és továbbképzéseken mindig kitűzzük magunknak a pedagógia megjelenését, ezért már korábban elkezdtük felvenni a kapcsolatot a műszaki pedagógiai tanszékkel és a kognitív tanszékkel. A pedagógiai készségek

- szerintem - tréningre szorulnak, és a mai világhoz való adaptációt nem csak a hallgatóknak, hanem az oktatóknak is biztosítani kell.

Az oktatói felhozatal szempontjából a karunk az egyik legkiválóbb helyzetben van. Talán még a nemzetköziesítés terén tudnánk fejlődni. 2020 után lehetséges magyar képzésen is angol nyelvű tárgyakat vezetni. Ezzel még nem éltünk, de általa lehetőségünk nyílna bekerülni a nemzetközi viszonylatok közé, ugyanis a rangsorok felállításában szerepet játszik a tanerő nemzetközisége.

A felsorolt 2021-es célok közül melyek élveznek elsőbbséget a megvalósítás során?

A legfontosabbnak a kettőnél több specializáció létrehozását tartom. Szerintem ez a cél reális, hiszen nagyon régen gondolkodunk benne, az álláspontok sincsenek egymástól messze. A jelenlegi egyetemi változások szolgálják a műtermi képzés bevezetését. Amikor én ötödéves voltam (1983-84-ben), akkor a Város Tanszéken diplomáztam, és volt egy műtermünk a jelenlegi Gépész Tanszék helyén. Titokban ebben a teremben aludtunk egész évben, a Szkenébe szöktünk be zuhanyozni, a ruháinkat az asztal alatt rejtegettük. Tüll függönyökkel választottuk

el az asztalokat, amin a matracaink voltak. Négyen-ötven-tizen voltunk bent, és a konzulenseink is ide jártak konzultálni. Ezt most nem tudjuk, hogyan tehetjük meg. Ki kéne próbálni egy-két terem átforgatásával, azzal kiegészítve, hogy néhány tanszék gondolatait is belevisszük; ezt a tanszékek tudnák jól megvalósítani. Biztosan nem lehet általánossá vagy rendszerszerűvé tenni, de a kísérletezést meg kell kezdeni.

Ugyanez a helyzet a hallgatói kimenet-méréssel is. Ezt szintén jó lenne minél korábban - akár már most ősszel - létrehozni és megkezdeni az adatgyűjtést

és elkezdni ezekkel a fejlesztést. Én dolgozom a mesterséges intelligencia és a város kapcso-

latával foglalkozó kutatásban. Ott olyan paramétereket és indikátorokat keresünk, amelyeket a gép automatikusan tud beszippantani a városi adatokból. Ha meg tudjuk mondani, hogy a mi teljesítményünket milyen indikátorok mérik, milyen visszajelzésekre reagálunk, ezeket hogy szerezzük, akkor biztos vagyok benne, hogy hasznosítható, értékelhető adatokat kapunk majd.

Szerettem volna, ha minden tanszék adhatna fel komplexet és diplomát. Ez most

áprilisban már megtörtént, a körvonalai ugyan még látszódnak, de finomodnak. Ezt a hallgatók tehát már tudják hasznosítani.

A K255-t alapvető dolognak tartom. Olyannyira szeretem ezt a kezdeményezést, hogy a telefonom hátulján is ez a matrica látható (*előveszi mobilját, amin az Occupy55 logója látható*). Azt gondolom, hogy a hallgatói öntevékenységek létezése nélkül nem lehet egy ilyen kezdeményezés sikeres. Van a két szakkoli, akikkel viszonylag sokat beszélünk az új helyzetek teremtéséről. Nemrég a tizenegyedik kerület önkormányzatához látogattunk el, ahol megpróbáltunk helyiségeket sze-

rezni. Ugyanakkor elkezdtünk gondolkodni azon, hogy a K épületben hátha található olyan helyek, ahol a

kísérletek tovább tudnának zajlani. A K255 oktatásba való belépése alapvető. A Dékáni Hivatal terveiben szerepel az anyagok beszerzése is, amivel lehet majd dolgozni. Nagy feladat lesz majd a pandémia miatt elmaradt munkálatok befejezése.

Amit szeretnék, ám nem biztos, hogy sikerül, az a K2 büfé körüli rész humanizálása. Szeretném, hogy egy gimnáziumi folyosóra emlékeztető szituációból egy jóval erősebb helyzet alakulhasson ki.

Ami még fontos: a kari innováció megteremtése. Ebben állunk a legtávolabb a Műegyetem többi karától, az egyetemi innovációs ökoszisztémának nem vagyunk még elemei.

A módszertani váltásnak is neki kell vágni minél előbb, hogy még idejében ki tudjuk értékelni a pandémia hozta előnyöket és hátrányokat. Ezt a hat dolgot szeretném, ha mindenképp megkezdődne 2021-ben.

Ha mindez megvalósul, hogyan fest majd a Kar a ciklus végén?

Remélem, hogy egy olyan kar jön majd létre, ahol a jelenlegi tanszékek jól láthatóak, de ezek feladatra és projektre szerveződve szövetségeket alkotnak. Egy virulens kávéházi élet alakul ki a második emeleti folyosón, ahol vannak olyan helyek, ahol le lehet ülni beszélgetni, de végig is lehet haladni. Egy nagy-nagy közös műteremmé válik az egész, különböző szíjelennek meg. Volt egy korábbi vízióm, minden tanszék ajtaját üvegezném, hogy min-

átlátható legyen, legyenek átláthatók a folyosók, a sötét szakaszok esetenként a tanszékekről kapjanak megvilágítást.

Helyenként ki mernék venni falakat is, hogy a termek felől térbővületek jöjjenek létre, és ez legyen igaz a szellemi térre is: egy kísérletező kritikai légkör alakuljon ki. Azt gondolom, hogy kis lépésekben ebbe az irányba kéne haladni. Tekintetünket mindig helyezzük a távlati célokra, de közben vonjuk le a következtetéseket és minden változtatásról közösen döntsünk.

forrás: Képkocka

A dékán válaszol

Az elmúlt hetekben több platformon megkerestünk Titeket: mi az, amit mindenképp szeretnétek megkérdezni a dékántól? Várakozásunkon felüli mennyiségben érkeztek kérdések, így most azokat olvashatjátok, amelyek a legtöbbit foglalkoztatták.

Vannak elképzelései a külföldi hallgatók integrálására vagy az MSc képzés reformjára?

Jelenleg két képzés fut párhuzamosan, az egyik magyarul, a másik angolul, de a két képzés ugyanaz. A külföldi hallgatók zöme magyar állami pályázattal érkezik, ezért a valós érdeklődést nehéz lemérni. Szerintem a külföldi hallgatókat célzó MSc képzés tantárgyait jó lenne a valós nemzetközi igények szerint alakítani, hogy ne csak a magyar körülményekre reagáljanak. A többféle külföldi alapképzésből érkező hallgatók sorsa pontosan rámutat az MSc képzésünk gyengeségeire.

Magyar hallgatók is kevesen jelentkeznek, ezért az építészmérnök MSc megújítása szükséges.

A három új/megújított képzés* angol nyelvű elindítása jelentősen segítene a képzés kínálat vonzerejének növelésében. Az angol nyelvű verziók így jobban fel tudnák kelteni akár a regionális, akár a szélesebb körű nemzetközi érdeklődést.

A makettek anyagszükséglete komoly pénzeket fel tud emészteni egy félév során. Most, hogy többek között a balsafából készült termékek behozatala akadozik (és nem is várható e téren javulás, többek között a klímaváltozás miatt csökkenő volumenű termelés, illetve a kínai beszállítók okán) várhatóak-e a kar részéről a költségek csökkentésére irányuló megoldások? Gondolok itt központi beszerzésre, digitális technológiák előtérbe hozására, stb.

A balsafa kiváltására mindenképp szükség van, ha növeli a környezeti problémákat. A Karnak, ahogy írtam a pályázatomban, előtérbe kell helyeznie a "környezettudatos" viselkedés és alkotás formáit, tehát lehet, hogy közösen kell gondolkodnunk az új makettalanyagokon. Jó lenne például, ha "újrahasznosított" (hulladék) műanyagból készülhetnének a makettek. Jelenleg is tudok olyan hallgatói/doktoranduszi kísérletekről - a Kar támogatásával -, ami ezt az előrelépést helyezi fókuszba. Az új típusú makettezéshez is használható eszközökre a Kar már pályázott. Remélem, ezek a lépések együttesen a hallgatói költségeket is tudják csökkenteni.

A BME-n 2019-óta jelentős gazdálkodási változások, 2021 januárjától pedig jelentős szervezeti-üzemeltetési változások zajlanak, amit a Karok nem akartak. Azért írom, hogy zajlanak mert a Karok a január elsejei indulás óta igyekeznek megtalálni ebben a helyüket. A beszerzés is

ilyen kérdés, amelynek meg kell tanulnunk az új módszereit, lépéseit. Bizom benne, hogy nyáron már érezhetőek lesznek a hatásai. A digitális eszközök fejlesztéséről fent írtam, a makettek tantárgyakban betöltött szerepéről pedig a tanszékek döntenek.

A hallgatók többsége rendszerint olyan informatikai tudással érkezik az egyetemre, mely hiányos, nem elégséges, illetve nagyon nagy szórás van a hallgatók hozott tudásában. Eközben már első félévtől elvárás, illetve hasznos az alap irodai programok (Word, Excel, PowerPoint), de akár képfeldolgozásra, 3D modellezésre alkalmas szoftverek ismerete is. Milyen módokon tervezi ezen probléma kiküszöbölését, van-e erre hosszú távú programja?

Az informatikai tudás alapvető a 21. századi felsőoktatásban. Szerintem fontos, hogy az alap irodai programok használata elvárás legyen a felvételtkor. Mi is érezzük ugyanakkor, hogy nagyon eltérő ismeretekkel érkeznek a hallgatók, az otthonról hozott tudáskészletekben jelentősek a különbségek. A szakmai tudás mellett az egyetem feladata, hogy egyenlő szintre, méghozzá egyenlően magas szintre hozza ezeket a képességeket. A pályázatomban azért írtam, hogy a Kar a 21. századi oktatási módszereit fejleszteni kell, és a változásokra külső oktatási szakértőkkel megerősített tanszékközi munkacsoportoknak kell javaslatot tennie. 2020-ban megindult a témáért felelős tanszék megújulása. Az Ábrázoló Tanszék, ma már *Morfológia és Geometriai Modellezés Tanszék** megújult és új vezetője van. A kérdésekre választ adó közéleti programot ismerem, amely látható a Kari Honlapon is. A program támogatja az egyéni felkészülést és az intézményes oktatást is. Azt gondolom, ezzel lehet az eltérő hallgatói igényekre is reagálni.

Mi a legjobb dolog abban, ha valaki dékán?

2019 májusában a Kari Tanácson elmondott mondataimban amellett érveltem, hogy fantasztikus dolog az ÉPK dékánjának lenni! Visszanéztem, miért mondtam ezt. A Kar BME-n belüli helyzete, a kollégáim munkája és eredményei, helyettesimmal folytatott beszélgetések és viták voltak azok, amelyek miatt azt éreztem, és érzem most is, hogy jó dolog dékánnak lenni.

A Kar megújította digitális arcképét (arcképeit), elindult a főleg a külföldieket célzó Twitter profilunk, felpolirozásra került FB-oldalunk, elindult a kari Instagram profil. Újjáalakult honlapunk. Látható, hogy könnyebben tudunk részt venni a hazai kulturális és szakmai közéletben, és a nemzetközi ismertségért szállunk harcba. A Kar elérhetőbbé, megszólíthatóbbá vált. Azóta sok dolog történt, például egy újabb kör a megújuláson - legyen szó a Covidról vagy az egyetemi gazdasági átszervezésről, amelyek nehezzé tették a dékán-ság megélését. A jövőről rengeteget beszéltünk, írtunk, rajzoltunk, de a Kar kétarcú, az egyik a sikereket elérő, létszámait növelő bátor Kar, a másik a változástól elbizonytalanodó.

*A Tanszék megújításáról szóló interjúnkat itt olvashatjátok:

<http://epiteszhk.bme.hu/kari-papir/20210501/tanszeki-valtozasok-interju-dr-sipos-andrassal>

De igazán a hallgatók miatt jó dékánnak és tanárnak lenni. Beszélgetni, segíteni, inspirálni és inspirálva lenni, részt venni új szellemi kalandokban és segíteni új fizikai terek alakulását, támogatni azokat a hallgatói kísérleteket, amelyek a Kar jövőjéhez nélkülözhetetlenek.

Gondolkodnak valamilyen együttműködési megállapodás kötésében pl: Adobe-al, hogy a hallgatók számára kedvezményes, vagy akár ingyenes licenst biztosítsanak a tanulmányaik alatt?

Igen. Gondolkodunk! Amikor a megújult kari honlapon meghirdettük az "ÉPK Software Park"-ot akkor pont abban gondolkodtunk, hogy régi társunk az ArchiCAD mellett bővítsük az ingyenesen hozzáférhető szoftverek számát. Gondolkodunk a Rhino-ban, az Adobe termékekben, CAD alapú, de statikai és statisztikai programokban is. Az első kapcsolatot már felvettük a cégekkel, de a folytatást még nem találjuk.

A távoktatás során hallgatói oldalról érzékelhető volt, hogy nem volt egységes rendszer a karon, illetve ha volt, akkor a gyakorlatban nem valósult meg. Volt, aki Moodle-ön keresztül tette ki a ZH-feladatokat, de már e-mailben kérte vissza; volt, aki információkat (feltehetőleg véletlenül) az előző féléves Teams csoportba írt ki, miközben az előadásokat az aktuálisban tartotta. De ha egy tárgyat több oktató tartott, akkor sem volt egységes szisztéma, illetve továbbra is probléma, hogy az oktatók nem ismerik teljes körűen a használt rendszereket (esetleg bonyolítják a helyzetet az általuk korábban használt felület bevonásával). Tervezik-e az Építő Karhoz hasonlóan normalizálni a helyzetet?

A Kar az elmúlt év alatt 10 évet "fiatalodott". A Covid alatt kényszerű digitális átálláson mentünk keresztül. Azok a kollégák is, akik addig elzárkóztak a digitális használatától, megszokták az új eszközöket. A közbeszerzés nem tette lehetővé számunkra azt, hogy a Magyarországon kapható legteljesebb rendszereket használjuk, ez az egyetem adóssága. A kollégáim, azt gondolom, hogy mindent megtettek. Azt mondhatom, az én generációm óriási lépést tett a virtuális eszközök használata felé. 2020 márciusában a Karnak egy lépésben kellett az oktatását offline-ról online-ra váltani. A platformok csak nehezen követték ezt a váltást, a Teams is csak később csatlakozott. Szerencsénk volt, hogy 2019 szeptemberétől a Kar már elkezdte a Moodle alkalmazását, ezért könnyebb helyzetben voltunk, kialakított felületeink voltak - a BME 3. karaként kezdtük használni. Az ÉMK az egyetemi fejlesztője a szoftvernek, mi is tőle kaptuk.

A Kar az első félévben több platformmal is kísérletezett, hallgatói oldalról talán ezért lehetett érezni egyfajta bizonytalanságot. Emellett oktatóink most ismerkednek az open access elveivel is: eddig azt élték meg, hogy előadásaik gondozatlan körülmények között jelennek meg az interneten, ezért eleinte ódzkodtak még az anyagok elhelyezésétől. Az egyetem 2020 őszre döntött az egységes Moodle-használat mellett. Ekkor jött a következő probléma, a rendszer

korlátossága.

Az idei tavaszon, az hiszem, már sokkal magabiztosabbak voltunk, és kevesebb volt a fennakadás. A Kar új szervert épített az egyetemi O-24-es központba, erről mozognak az anyagaink. Ahogy tavaly tavasszal és ősszel még bíztunk abban, hogy visszajöhötnék félév közben, úgy most már "profi" online használók lettünk. De nekünk is meg kell (kellett) tanulnunk a használatot. A Kar egységesítette a rendszerét: a Moodle-t és a Teams platformjait használjuk az oktatásban, hogy a hallgatók jobban tudják követni az eseményeket.

Én ezt óriási fejlődésnek látom, ezért irtam a pályázatomban, hogy a fontos és jó dolgokat nem akarjuk majd feladni. Ugyanakkor minden oktató áldozatot hozna azért, hogy jelenlétiben folytassuk 2021 ősszel!

Hogyan és mikor képzelel el a kar elengedhetetlen nagyléptékű modernizációját?

Ha azt a pillanatot keressük, amikor meg kellett volna tennünk az első lépéseket, akkor az már elmúlt. Közel 10 éve meg kellett volna tennünk! De a Kar Magyarországon, sőt, a világban is különleges helyzetben van. Kevés helyen van ilyen létszámokkal alapképzés, osztatlan képzés és mesterképzés egy helyen úgy, hogy integráltan történik a művészi-tudományos-mérnöki képzés, és nem külön-külön. Ez egy mentség most, de ha arra gondolunk, hogy a világban a környezetalakítás milyen ütemben változik, hogy az átadásra váró tudások milyen mértékben bővülnek, akkor látható, hogy nem vagyunk egyszerű helyzetben.

A 21. század elején a diszciplínán belül specializálódás zajlott le, de a 2008 és 2020 közötti időszak válságai rámutattak arra, hogy ismét komoly jelentősége van az integrált tudásnak. A pályázatomban ezért írtam, hogy a "klíma-változás", az IoT gyors fejlődése komoly művészi, mérnöki, tudományos, sőt, társadalmi kérdéseket vet fel; a kikerülő hallgatók egy állandóan változó világba kerülnek, és folyamatosan tudniuk kell adaptálódni. Erre akkor lesznek képesek, ha a Kar képzési terve kis lépésekkel, a visszajelzésekre reagálva tud folyamatosan változni. Tehát most ezt a változási képességet kell beépítenünk - és nem egy nagy ugrással elrugaszkodni egy olyan helyre, amit most ugyan kinézünk magunknak, de szintén mozgásban van, ezért érvényessége kérdéses. Nincs tökéletes rendszer, de állandóan törekednünk kell a meglévő tökéletesítésére.

A hallgatókkal együtt kell fejlődnie a Karnak, látható, hogy a COVID alatt milyen sokat tudtunk segíteni egymásnak. Kísérleteznünk kell, keresnünk kell a jövő kontúrait, és együtt kell változnunk. A megmondós, lexikális tudásra épülő egyetemi oktatást fel kell, hogy váltsa a közös munkára épülő tudásmegosztás, ahol a gondolkodási módok és felelőségek kialakításának és a szakmai munka alapjait jelentő tudásoknak és képességeknek kell belekerülnie a csomagba. Én ezt gondolom fontosnak, és ezért akarok tenni.

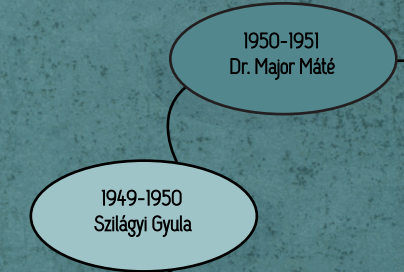
A Mérnöki- és Építészeti osztály dékánjai

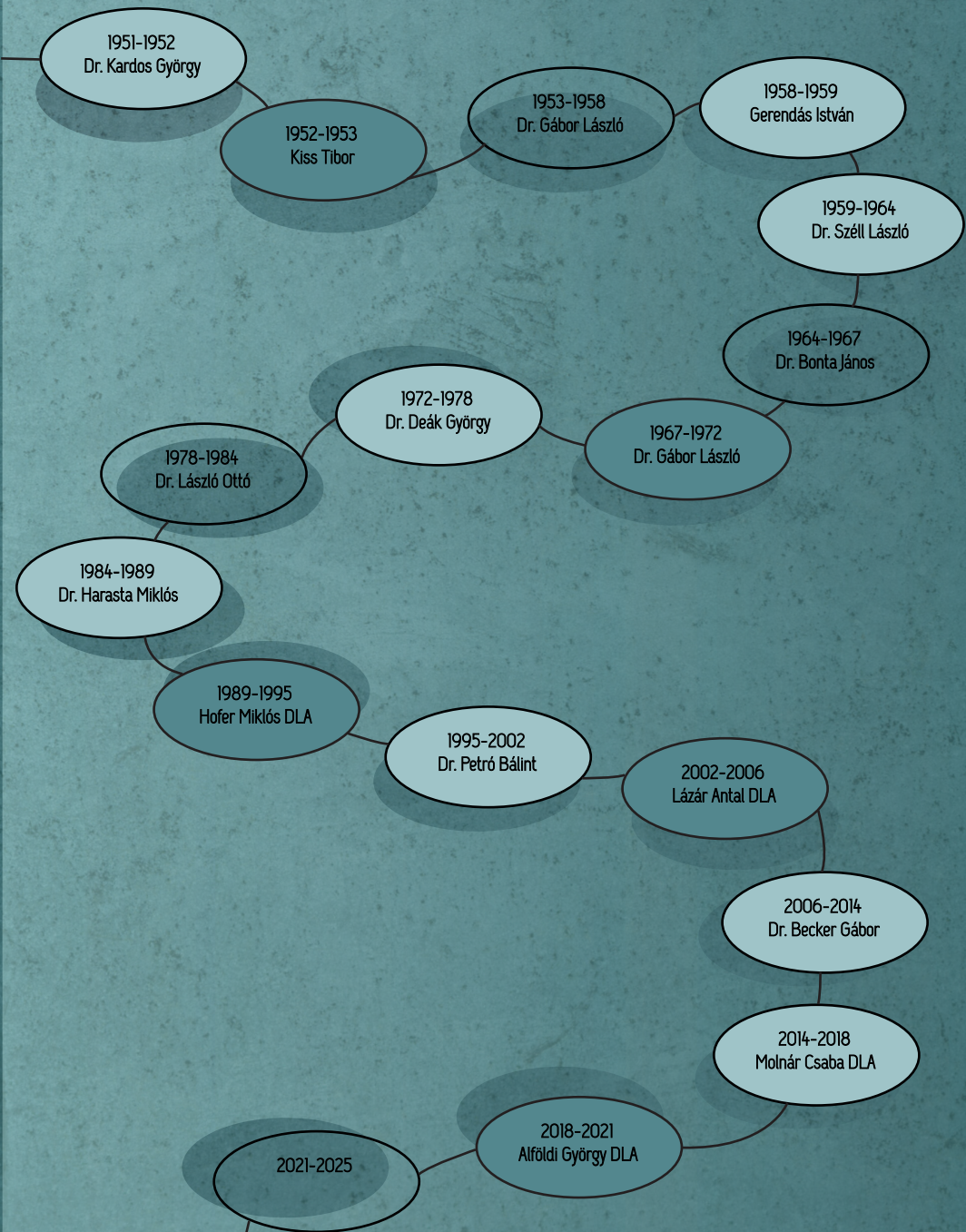

A Mérnöki és Építészmérnöki Kar dékánjai

Az Építészmérnöki Kar dékánjai

A gyűjtést köszönjük Dr. Becker Gábor tanár úrnak!